

לאחר שנכתב ניקב בתוך ההיא או המים כשר אפילו
כל תוכו שהנקב ממלא כל החלל אבל בירושלמי משמע
שגם בפנים צריך שיהא מוקף קלף. ניקב רגל פנימי של הא
אפילו לא נשאר ממנו אלא בל שהוא כשר להראיש: הנה חלל שאר
ספקים מלכין כמלא לוח קפנה והכי הלכתא (ב"י) ניקב רגל הימני אם
נשתייר ממנו מלא אות קמנה כשר ואם לאו פסול: **יז** נפסק
אחת מהאותיות. הגם הפסוקים כגון וייו זיין או שנפסק תל (הג"ח)
וכיוצא בה (מדכ"י ה"ק ד' ג"כ) אם תינוק שאינו לא חכם ולא טפוש
יודע לקרותו כשר ואם לאו פסול ואין צריך לכסות לו שאר
אותיות כמו שנוהגים: הנה מיהו אם אנו רואים שלא נשאר לוחם
במקונו פסול אפי' שמתקן קורא לוחו כהלכתו (מדכ"י ומהרי"ק טורח פ"ט
ור"י"ט) הא דמבשרינו כשנפסק אות דווקא בשנכתב בכשרות
ואח"כ נפסק אבל אם מתחלה כשנכתב היה שם נקב ונפסק בו
או אם רגל הכף הפשיטה או כיוצא בה מגיע לסוף הקלף בלי
הקף קלף מתחלתו פסול: **יח** אם נפלה שפת דיו לתוך האוח
ואינו ניכרת האות אין תקנה לטרור הדיו וע"י כך יהיה ניכר האות
דהוי חק תוכות ופסול משום דבעינן וכתב ולא וחקק ודיה אם
טעה וכתב דליית במקום ריש או בית במקום כ"ף אין תקנה
למחוק התג לתקן האות משום דהוי כחם תוכות: **י"ח** מים פתוחה
שנרבק פתחתה ונסתמה אין מועיל לטרור הדבק ולפתוחה משום
דהוי כחם תוכות ומה תקנתה שיגרור כל החרום ותשאר כצורת

ג"ח

אות היים

סמולג (בפתיחה לק"י ל"ב בזה צ"ה דע דסמוך וכו') שלכין להחמיר
מעט זה במקום יזכר הנשוחם כי שם לאו דנצילם וכאן נצנולין כל
ישראל עמם צבל יום ומצנכין צרכם לצנלה שכוף לאו דלח השא
לסרבה שפקים עייש וסיכ לדעה רוב ספוקים דענד לשמה דלורייתא
ול"כ סוי השש ניפול מלוח הפילין וגם צרכה לצנלה ומסוס לית כחי
ולעם נקיל צזה ול"ע וגם לרכין לחסר צנה סכי השלמן גצום (י"ד
ק"י ק"י) ומחצ' צדדחש (ק"י ק"י ס"ט) לענין סקצ"ס עכ"ס
שאין לפסוד על הסיון צמה שרשמים ח"בה כבשרי יען כי הגם שונאי
ישראל ודחם ע"כ דרכם לזיף צמחון כדי להכשיל את ישראל עייש צלורך
ומעמם גם צום י"ל שערפי שגואלים את ישראל ודחם וללחוק יקצ' ציח"ס
לעשה שצנודים לשום לקיים מלוח הפילין שכוף ללכ"ס צצ"יח"ס
ע"כ חס"ד לזיף צמחון. והגם כלישי צונן צצ"ר"ס לכאלוכים מעשי
צ"ס

ג"ח כפופה ואח"כ יכתוב מה שגרר וריש שעשאה כמין דלית
יש להחמיר ולומר דלא סגי כשיגרור הירך לבד או הגג לבד
ויהזור ויכתבו כמין ריש משום דבין הגג ובין הירך נעשו בפיסול
הילכך צריך לגרור שניהם ואם נדבקה אות לאות בין קודם
שתגמר בין אחר שנגמרה פסול ואם גרר והפרידה כשר ולא
מקרי חק תוכות מאחר שדאות עצמה היתה כתובה בתקנה אם
נגעו רגלי ההיא והקוף בגג יגרור הרגל ויחזור ויכתבו ואין צריך
לגרור כל האות כי הגג כרוין נכתב. אם נגע רגל האלף בגג האלף
או פני האלף בפנים בגג שתחתיה פסול ואין תקנה בגרידה
להפרידה דהוי כחם תוכות אלא יגרור כל מה שנעשה בפיסול
ויחזור ויכתבו: הנה וכן הדין צעדי הסיין והלדייק והעיין והפ"ח אם נגעו
ג"ח הוחם יזכר ממקום דנוקם (צ"ה יוסף): **י"ח** בתהלת הכתיבה (י'
יאמר בפיו אני כותב לשם קדושת תפילין מלבד זה בכל פעם
שכותב אזכרה צריך לומר שכותב לשם קדושת השם: הנה וי"ח
דכ"י כשנכתב שכותב האזכרות לשמן הוליל והוליל צמח"ס הכתיבה צפ"י סגי
צכ"י (הל"ש ה"ח וס"ה וס"ד יורה דעה ולי"ח) ויש להקל דביצד וכפנ"ל לנמס
לא יכתוב דלית כותב אז צנונה (ל"ז): **כ** צריך לדקדק בחסרות
ויתרות שאם הסר או יתיר אות אחת פסולים ונמצאו המניחים אותם
מברכים בכל יום ברכה לבטלה וגם שרזי בכל יום בלא מצות
תפילין ונמצא עונש הסופר מרובה לכן צריך להיות מאוד ירא
שמים וחרד לדבר השם המתעסק בכתיבת הפילין והיקונן:

כ"א

אות היים

צ"ס זה (צ"ח"ק הונן ס"ק כ"ב) שחי ק"י המניח הכ"י משום דלח
ועכ"ס חסוד לחח"ק צדצ"ר דלח לו הנאה עייש וגם זה ל"ע כי כונה
פעמים א"ח ל"י הנאה להענים כשצנודים צצ"ח צדקקי עכ"ס וקונים
ומחו הערות שנושה ישראל לשמה ולפעמים אין מן המוח עוכות כאלו
שנענדו לשמה והוא חולה לומר ע"כ חס"ד לזיף גם להעריח כדי
לזכור ונהגות. וז"ל אם כאלו דהעיקר ח"י האי של המניח דגם שם
לא החמיר חל"ל צנולת דבר לחציו שיודע העכ"ס שלא יכיר הכח
וכ"י וז"ל יש לחוש. רק אם א"י כדי השלמן גצום דחש"ד לעשות
צמחון כדי להכשיל צדח ישראל ח"ו ככ"י:
(י' יאמר בפיו. עיי' ונה שכתבו צזה לעיל (ק"י ח"י) והכ"ל כ"ש
והה"ח